Написав Християна
Вівторок, 24 березня 2015, 03:27

Ми «вдячні», тату, мамо,
Що жили ви обманом,
Що з Богом ви – не в мирі.
Невірні ваші гирі,
Оманливі примовки,
Злі хитрощі, уловки
Принесли вам прибуток.
Нам – лиш біду і смуток.
Життя нам вже не миле,
Бо ви нам залишили
Багатство і…прокляття.
Погасла, як багаття
Безжурних днів омана
Й раніше нам незнана
Насунула убогість.
Безвиході розлогість
Заповнила нам душі.
Мов корабель на суші,
Лиш звемось кораблями:
Насправді ж ми – як плями
Прокази в цьому світі.
Ви нас в прокляття сіті
Так міцно затиснули
І князя зла акули
Ось-ось нас розтерзають.
Онуки все питають,
Волають наші діти:
«Чи довго ще терпіти?
В нас, в рідних нам по крові
Дух й тіло нездорові
Й призначені на муки.
Ми простягаєм руки,
Бо жебраками стали
Хоч стільки ви накрали…
За ваші ж Бог провини
Карає дочку, сина,
Страждають і онуки
І їхні діти – в муках.
О Господи, помилуй!
Дай розуміння, силу,
В журбі не нарікати,
А лиш Тебе благати
Про прощення і милість,
І до Твоїх горливість
Законів справедливих.
Щоб із голів, вже сивих,

Зняв родове прокляття,
Яке з таким завзяттям
Батьки для нас «надбали».
Вони Тебе не знали
Й під видом благочестя
Робили зло, безчестя.
Де зараз їхні душі?
Де?? Сльози серце душать,
Безвихідь душу крає,
Бо шансів в них немає.
Ми ще живі. І нині
Надія в Божім Сині
Дає нам силу жити
І так в житті чинити,
Щоб для свого насіння
Знайти благословіння.
Чи ж чуєте нас, мамо?
Чи згідні, тату, з нами?!
Та ви – в старій могилі
Й почути нас не в силі.
Як перенести муки
Від вічної розлуки?
О Господи, благаю,
Дай мудрість тим, хто має
Дітей, тут так прожити,
Щоби Господь зміг злити
Своє благословіння
На наші покоління.